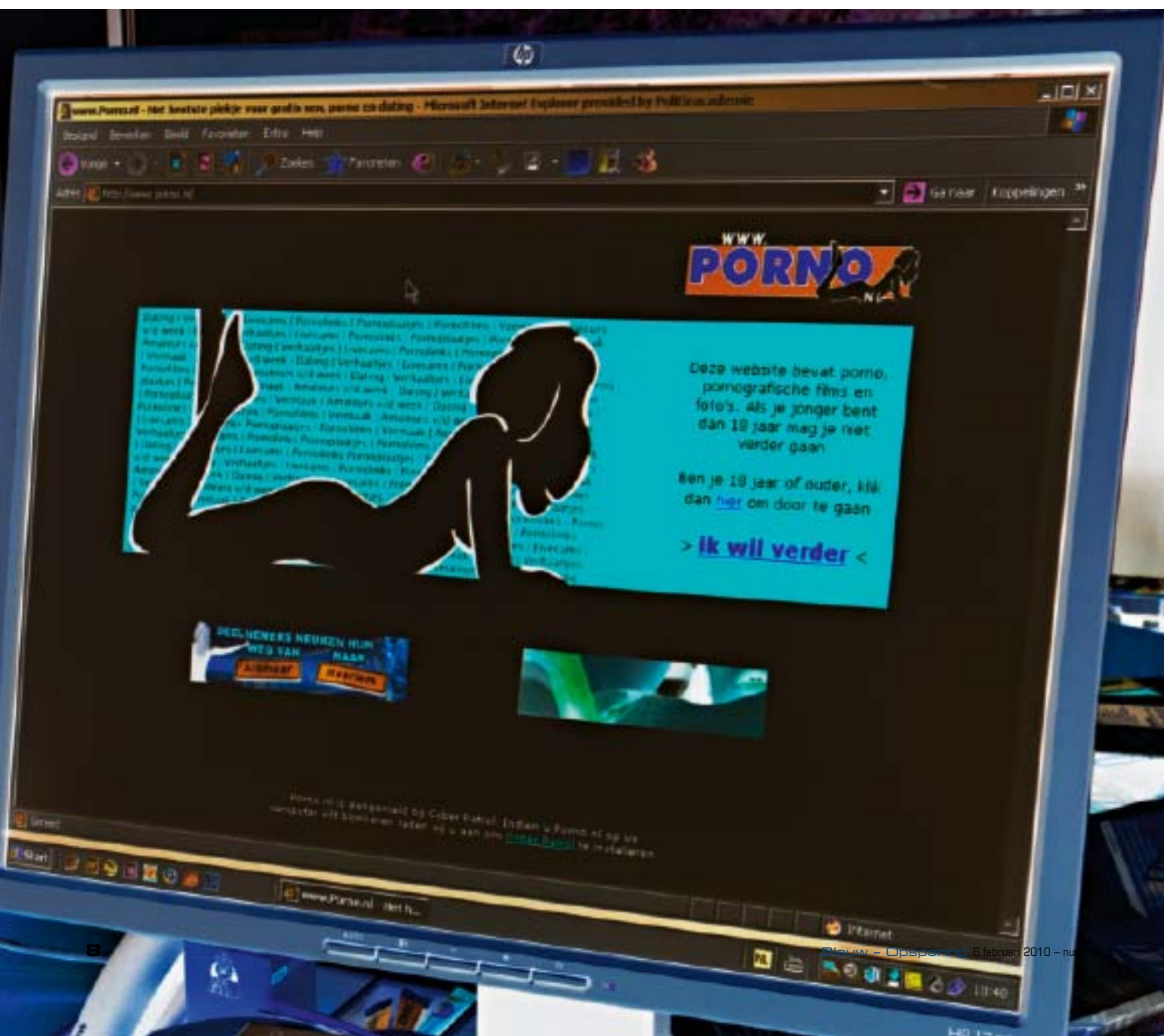

'Ik kijk alleen maar'

Downloaders van kinderporno praten hun gedrag vaak goed of hebben allerlei smoezen voor de aanwezigheid van kinderporno op hun computer. 'Ik kijk toch alleen maar?' of 'Ik kwam per ongeluk kinderporno tegen op internet.' Maar ook kijken is strafbaar en zeker niet onschuldig.

Over plegers van fysiek kindermisbruik is al veel bekend: wie zij zijn, waarom zij misbruik plegen en op welke wijze zij dat doen. Wat betreft downloaders van kinderporno is echter sprake van een grote kennislacune. Terwijl het wel een heel groot en nog steeds groeiend fenomeen is; waar vroeger onder de toonbank boekjes moesten worden gekocht, is kinderporno tegenwoordig in grote hoeveelheden en eenvoudig op internet te vinden. Een eerste verkennend onderzoek naar downloaders van kinderporno is gedaan door Bureau Beke in opdracht van Programma Politie & Wetenschap. De onderzoekers spraken Nederlandse politiemensen en behandelaars met expertise op dit gebied en deden uitgebreid internationaal literatuuronderzoek. Overigens kwamen de bevindingen van deze beide groepen niet overal overeen. Ook blijft er veel te onderzoeken over.

Profiel

Toch is al wel een globaal beeld te schetsen van downloaders van kinderporno en hun motieven. De meeste daders zijn blanke mannen, tussen de 25 en 45 jaar oud. Hoewel zij uit alle lagen van de bevolking komen, is het aandeel hoger opgeleiden bij deze daders groter dan gemiddeld bij delinquenten. Een verklaring voor zowel de etniciteit (blank) als de leeftijd (25-45) is dat downloaders computervaardigheden en een computer nodig hebben. Zowel ouderen als niet-Westerse mannen beschikken in mindere mate over computers en ICT-kennis. Een andere verklaring voor de etniciteit kan zijn dat er praktisch alleen zicht is op Engelstalige netwerken en sites en hun bezoekers. Een deel van de downloaders is werkzaam in beroepen waar zij in aanraking komen met kinderen of in de ICT-sector. Motieven om kinderporno te downloaden zijn: nieuwsgierigheid, seksuele opwinding, verzamelwoede (verslaving) en status binnen een besloten netwerk (zie onder Netwerken). Daarbij kunnen de motieven zich uiteraard ontwikkelen.

Misbruik

De relatie tussen het downloaden van kinderporno en fysiek kindermisbruik is nog weinig onderzocht. Bij kindermisbruikers wordt vrijwel altijd kinderporno aangetroffen. Andersom misbruikt niet elke downloader zelf ook fysiek kinderen. Meerdere factoren spelen een rol bij de relatie tussen downloaden en misbruiken. Degenen die vanuit seksuele opwinding downloaden, zijn wel gevaarlijker in dat opzicht. Ook verlaagt het kijken naar kinderporno de drempel naar misbruik. Kinderporno versterkt fantasieën en kan een mechanisme in

Wetgeving

Het real-time bekijken van kinderporno op internet is sinds 1 januari 2010 in Nederland strafbaar. De nieuwe wet is een aanvulling op het al bestaande verbod dat het bezit van kinderporno verbiedt. Ook regelt de wet dat personen die, met bijvoorbeeld een creditcard, betalen voor het bekijken van real-time aangeboden kinderporno kunnen worden vervolgd. Justitie hoeft niet langer aan te tonen dat de bekeken kinderporno ook in bezit was of bijvoorbeeld op de harde schijf of dvd stond. Uit de betalingsgegevens van de creditcard of het meermalen inloggen op een bepaalde site is volgens justitie af te leiden dat men zich opzettelijk toegang tot de kinderporno heeft verschaft. Overtreders kunnen hiervoor een maximale gevangenisstraf van vier jaar krijgen.

Grooming

Ook het bewust benaderen en verleiden van jongeren op internet met als doel het plegen van seksuele handelingen is strafbaar gesteld. In het spraakgebruik wordt dit grooming genoemd. Letterlijk betekent dat 'voorbereiden'. De maximale straf wordt twee jaar. Op het moment dat een volwassene, vaak onder een valse naam, op internet daadwerkelijk een afspraak maakt om een jongere te ontmoeten én voor die afspraak voorbereidingen treft, is hij strafbaar. Het wordt ook strafbaar om aan kinderen seksuele handelingen te tonen, voor seksuele doeleinden. Omdat, schrijft justitie, het kind dat daarmee wordt geconfronteerd in de toekomst „seksuele handelingen die als ontucht moeten worden aangemerkt als gewoon zou kunnen ervaren”. De nieuwe artikelen in het wetboek van strafrecht vloeien voort uit een Europees verdrag (Lanzarote) dat Minister Hirsch Ballin (justitie, CDA) in 2007 heeft ondertekend.

werking zetten dat seksueel misbruik van kinderen bagatelliseert en vergoelijkt. Factoren die mogelijk iets zeggen over het risico op verdere ontsporing zijn de omvang van de collectie, het bezit van nieuw materiaal en de leeftijd van de afgebeelde kinderen. Hier is echter te weinig onderzoek naar gedaan. Ook over de relatie met grooming (kinderen verleiden via internet) en kinderekstoerisme is weinig tot niets bekend.

Netwerken

Het aanbod van kinderporno komt van commerciële aanbieders, vrij toegankelijke netwerken en besloten netwerken. Bij de commerciële aanbieders moeten 'klanten' materiaal (dvd's) of toegang tot de website kopen. Een nieuwe en relatief moeilijk traceerbare manier om dat te doen, is het betalen met digitaal goud, dat is te verkrijgen door geld te storten bij een Caribische bank. Een andere vorm is dat klanten een abonnement nemen op een betaalsite en dan een bepaalde periode onbeperkt materiaal kunnen bekijken zonder dat ze het zelf hoeven te downloaden en op te slaan. Achter de commerciële sites en bedrijven zitten meestal georganiseerde, criminele organisaties. Deze opereren vaak vanuit Oost-Europa, Zuid-Oost-Azië en Zuid-Amerika, waar de wetgeving en de opsporing niet toereikend zijn en veel slachtoffers voorhanden zijn. Naast commerciële aanbieders zijn er de vrij toegankelijke netwerken, waar iedereen met een internetverbinding kan uitwisselen, dus ook zelf materiaal kan aanbieden. De kans op ontdekking is hierbij reëel. De besloten netwerken ten slotte, waarin pedofielen van over

>>

Kinderporno op zitting

Het boek *Achter de schermen* behandelt een casus van een man die zijn dochter op het internet aanbod. De man kreeg achttien maanden celstraf.

Desgevraagd vindt Van Wijk dat de strafmaat aan de lage kant lijkt te zijn. "Naar mijn idee is het nog steeds een taboe bij sommige mensen. Bij het KLPD zijn politiemensen bezig alle plaatjes te bekijken en maken daarvan processen verbaal (pv's) op. Alleen deze pv's mogen het dossier in, maar de plaatjes of video's niet. Op grond van het dossier moeten de officier van justitie en de rechter een oordeel vellen over de ernst van het delict. Nu zijn er rechters die beeldend kunnen schrijven, maar erover lezen geeft niet hetzelfde beeld als de foto's en video's zelf. Misschien verklaart dat de lage straffen."

Andere factoren

Michelle Spoormaker, officier van justitie in Rotterdam en Landelijk Coördinerend Officier Kinderpornografie, heeft de ervaring dat de oorzaak van de lage strafmaat eerder ligt aan andere factoren: onder andere het feit dat de zaken om allerlei redenen vaak al oud zijn als ze op zitting staan, verdachten vaak 'simpele' downloaders zijn met een gezin en een baan, die vaak intussen (succesvol) in therapie zijn. Ze legt uit dat de afbeeldingen en/of video's niet in het dossier zitten om verspreiding ervan te voorkomen. "Vroeger zaten de plaatjes wel aan het dossier gehecht en vaak aan de dagvaarding. Via griffies en administraties van het openbaar ministerie werden kopieën van de dossiers en pv's verstrekt aan de procesdeelnemers, die daar immers recht op hadden. Dit betrof ook de hulpverlening, de reclassering, de verdediging en bijvoorbeeld rechtsbijstandverzekeraars. Per ongeluk zaten daar ook weleens de afbeeldingen bij. Een jaar of tien geleden werd het materiaal echter aangehouden in cellen van Huizen van Bewaring; een zorgelijke ontwikkeling. Het materiaal dook op plaatsen op waar we het absoluut niet wilden hebben."

Gemeengoed

Een Amsterdamse officier van justitie besloot de knuppel in het hoenderhok gooien. Zij weigerde nog langer het kinderpornografisch materiaal bij het dossier te voegen. De uiterste consequentie had kunnen zijn dat het OM niet-ontvankelijk werd verklaard, omdat de rechtbank stukken waren onthouden. Dat gebeurde niet. Spoormaker: "De rechtbank accepteerde haar handelwijze en sindsdien is het gemeengoed in de rechtspraak. Wel komen er maximaal 25 beschrijvingen van het materiaal in het dossier. Die moeten een representatief beeld schetsen. De beelden worden op cd of prints aangeleverd aan de officier, die het meeneemt naar de zitting. Voorafgaand aan of tijdens de zitting kunnen de verdediging en de rechter zo nodig de cd's of prints bekijken, daarna neemt de officier het weer mee. Dit is nu tien jaar de praktijk en het heeft nooit tot complicaties geleid. Het is overigens helemaal geen bijzondere manier van bewijsoverlevering. Videobanden van verhoor, opnames van telefoontaps of moordwapens zitten ook niet fysiek bij het dossier, maar worden omschreven."

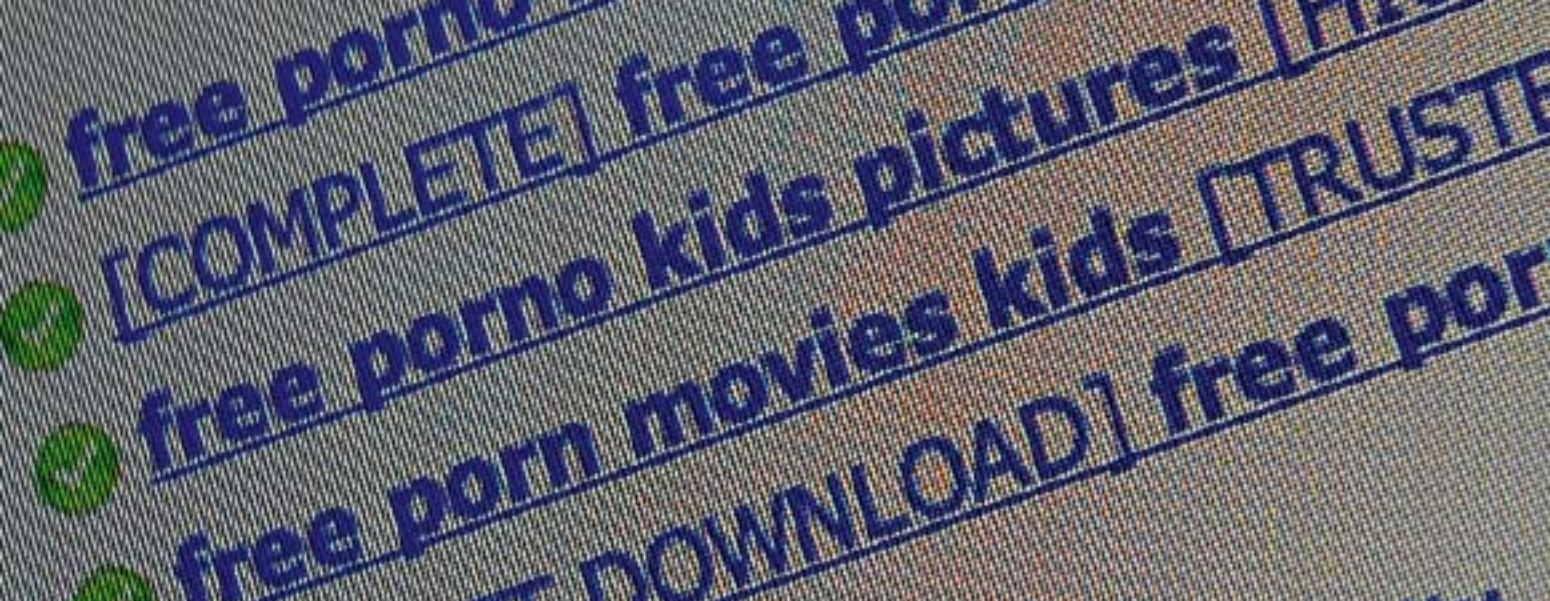
Langskomen

De ervaring van Spoormaker is dat rechters en advocaten met enige regelmaat bij de officier langskomen om zelf het materiaal te bekijken. Ze trekt een parallel met taggesprekken. "Die opnames mag de verdediging ook niet meenemen, maar ze mag ze wel komen beluisteren." In het uiterste geval, als de rechter dat zou willen, zou het OM de opdracht kunnen geven het pornografische materiaal ook bij de dossierstukken te voegen. Dit is echter nog niet gebeurd. Spoormaker: "Veel rechters volstaan met de omschrijvingen van het materiaal, met het idee: 'Als er geen bewijsverweer wordt gevoerd, dan hoeven wij niet ook zelf de afbeeldingen te bekijken.' Maar hier in Rotterdam willen de meeste rechters vaak wel komen kijken, omdat ze willen weten waarover de zaak gaat. Ik heb ook al meerdere keren afbeeldingen op zitting getoond."

de hele wereld zich kunnen verenigen, lopen een veel kleiner risico op herkenning. Deze netwerken zijn goed georganiseerd, internationaal en goed beveiligd. Binnen deze netwerken ziet men kinderporno als normaal en vaak is een voorwaarde om toegelaten te worden dat de nieuwkomer zelf ook materiaal aanlevert. Dat kan zelfs status opleveren. Dit is ook de reden dat politiemensen hier niet kunnen infiltreren, want zij mogen geen materiaal verspreiden. Een deel van de uitgewisselde kinderporno binnen deze netwerken is dan ook zogenaamde huisvlijt; deze eigen productie (van uniek materiaal om te ruilen) neemt de laatste jaren toe. Dat komt overeen met de constatering dat de productie van kinderporno zich in huiselijke kring kan afspelen. Deze kinderporno is niet zelden gemaakt door de vader van de misbruikte kinderen; zelf komt hij meestal niet in beeld, uit oogpunt van herkenning. Ook is binnen de besloten netwerken veel expertise aanwezig over materiaal downloaden en versleutelen, de politie misleiden, kinderen misbruiken en kinderporno vervaardigen. De afbeeldingen en films die hier worden uitgewisseld zijn vaak grover dan bij de vrij toegankelijke netwerken.

Opsporen

Een terugkerende vraag wat betreft de opsporing van kinderporno is welke prioriteiten de politie moet stellen. Heeft het zin jacht te maken op de downloaders of moet vooral geïnvesteerd worden in het doorrecheren naar producenten en misbruikers? Op basis van de feiten ontbreekt het de politie aan handvatten om opsporingsprioriteiten te stellen. Criteria die de politie nu grofweg hanteert wanneer ze een downloader heeft opgespoord zijn: heeft hij zedenantecedenten, en werkt hij met kinderen. Onderzoeker Anton van Wijk: "Maar niet bij iedere downloader is dit natuurlijk het geval. Als je besluit geen jacht te maken op de plaatjesverzamelaars oftewel de downloaders, dan zul je nooit uitkomen bij de groep ontspoorde downloaders. Daarmee mis je dan ook de kans om seksueel misbruik van kinderen te voorkomen. Het is geen grote groep, voor zover we nu weten, maar wel een gevaarlijke."

Search results for kids porno foto

File name	Download speed
Kids_Porno_Foto_Checkout.rar Added: 23 November 2008	824 Kb/s
Kids_Porno_Foto_New.rar Added: 17 July 2009	1.089 Kb/s
Kids_Porno_Foto_The_Based.rar Added: 01 November 2007	1.513 Kb/s
Kids_Porno_Foto_FBI.rar Added: 22 May 2008	1.586 Kb/s

De recherche zou haar pijlen kunnen richten op de fysieke misbruikers, die zelf opnames maken en gratis verspreiden binnen hun eigen netwerken, oppert Van Wijk. “Zou het politie lukken in deze netwerken door te dringen, dan leren we misschien hoe ze zijn opgebouwd, wie erin participeren, hoe de deelnemers met elkaar communiceren, en hoe afbeeldingen en video’s worden versleuteld.” Het aantal gespecialiseerde kinderporno- en digitale rechercheurs is echter zeer beperkt. De bovenregionale recherches, die sinds vorig jaar worden ingezet op kinderpornozaken, hebben bijvoorbeeld geen gecertificeerde kinderpornorechercheurs in huis. De eerste resultaten van gezamenlijke onderzoeken van regionale en bovenregionale researcheteams naar kinderporno, worden naar verwachting het eerste kwartaal van 2010 bekend.

Van Wijk betwijfelt of het zin heeft opsporingscapaciteit te richten op de identificatie van slachtoffers, zoals sommigen opperen. Hoewel het bij de bestrijding van kinderporno vooral gaat om het stoppen van het misbruik, blijkt het identificeren van slachtoffers op de plaatjes of video’s in de praktijk bijna niets op te leveren. Het aantal geïdentificeerde slachtoffers op de vele miljoenen circulerende afbeeldingen is tot nu toe verwaarloosbaar klein. De reden hiervoor is dat producenten er steeds beter in slagen herleidbare elementen op foto’s en video’s te vermijden. Het ligt dus voor de hand de rechercheaandacht niet op de identificatie van slachtoffers te richten maar op de producenten.

Uitrechercheren

Dat er nog zo weinig bekend is over de wereld van downloaders en kindermisbruikers, wijt Van Wijk aan het feit dat “nog niet veel zaken tot op de draad zijn uitgerechercheerd”.

In het onderzoek wordt een kinderpornocasus besproken waarin dat wel is gebeurd. Op de pc van een zekere verdachte P. trof de politie zeven miljoen plaatjes aan. P. werd subject van een bovenregionaal rechercheonderzoek, waarbij twintig rechercheurs een jaar lang betrokken waren. Van Wijk: “Die zaak liet zien dat doorrechercheren dé manier is om opsporingsexpertise op te bouwen. Helaas gebeurt dat te weinig, waardoor we nog steeds geen echt duidelijk beeld van de kinderpornowereld hebben. Onze huidige kennis is afkomstig van bijvoorbeeld iemand die zijn computer naar de reparateur bracht, of van een zaak waarin een pedofiel kinderporno met zijn creditcard kocht. Eigenlijk zijn het de ‘sukkels’ die tegen de lamp zijn gelopen, op wie de politie maar ook de behandelaars voornamelijk hun kennis baseren. Dat moet anders, maar dat vraagt wel de nodige investeringen.” ■

Wilt u reageren op dit artikel? Mail naar hans.schaafsma@politieacademie.nl

Voor meer informatie:

‘Achter de schermen’, Een verkennend onderzoek naar downloaders van kinderporno. Anton van Wijk, Annemiek Nieuwenhuis en Angeline Smeltink. 2009. ISBN 978-90-75116-56-4

Het boek ‘Achter de schermen’ is te bestellen via: www.beke.nl

PKN > Criminaliteit > Zedendelicten >

Kinderpornografie

Blauw 1 en 3, 2009

■ Omvang

Tegenwoordig is een hoeveelheid van 10.000 tot 250.000 afbeeldingen aangetroffen bij één downloader geen uitzondering. Vijf jaar geleden was dit alleen al om technische redenen onmogelijk.

In 2006 werden wereldwijd 100.000 websites gevonden waarop kinderpornografie werd aangeboden. In dat jaar was er in de commerciële kinderpornomarkt 6 miljard dollar verdiend.